

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(Υπόθεση Αρ. 417/2014)

16 Μαΐου 2018

[Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Δ.Δ.Δ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΠΡΑΚΤΟΡΩΝ ΚΥΠΡΟΥ

Αιτητής

ΚΑΙ

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ,

ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Καθ' ων η Αίτηση

Ξ. Ξενόπουλος, για τους Αιτητές

Β. Χριστοφόρου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η
Αίτηση

ΑΠΟΦΑΣΗ

Φ. ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Δ.Δ.Δ.: Προσβάλλεται ως άκυρη, παράνομη και
στερημένη οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος η απόφαση των καθ'

ων η αίτηση, Επιτροπής Προστασίας του Ανταγωνισμού («η Επιτροπή»), η οποία κοινοποιήθηκε στον αιτητή δια σχετικής επιστολής της Επιτροπής, ημερομηνίας 27.1.2014, και δια της οποίας απορρίφθηκε καταγγελία του αιτητή εναντίον (α) της Νομικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας, (β) του Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού (Κ.Ο.Τ.) και (γ) του Υπουργού Εμπορίου, Βιομηχανίας και Τουρισμού («ο Υπουργός»).

Τα γεγονότα

Για την κατανόηση των ζητημάτων που αναφύονται στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, κρίνεται σκόπιμη μια περιεκτική, στο μέτρο του δυνατού, καταγραφή των γεγονότων της υπόθεσης:

Με επιστολή των δικηγόρων του, ημερομηνίας 10.10.2012, ο Σύνδεσμος Ταξιδιωτικών Πρακτόρων Κύπρου («ο καταγγέλλων») υπέβαλε στην Επιτροπή καταγγελία εναντίον της Νομικής Υπηρεσίας της Δημοκρατίας, του Κ.Ο.Τ. και του Υπουργού, για παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6 του περί της Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου του 2008 (Ν.13(Ι)2008), ως αυτός ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο («ο

Νόμος») και/ή των Άρθρων 81 και/ή 82 της Συνθήκης για την Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας¹.

Κατά τον καταγγέλοντα, κυβερνητικές υπηρεσίες, Υπουργεία και Τμήματα Υπουργείων, καθώς και ημικρατικοί οργανισμοί παραβιάζουν τις διατάξεις του περί Γραφείων Τουρισμού και Ταξιδίων και Ξεναγών Νόμου του 1995 (Ν.41(Ι)/1995), ο οποίος προβλέπει ότι συγκεκριμένες εργασίες, όπως είναι η οργάνωση συνεδρίων, ανήκουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των αδειούχων ταξιδιωτικών γραφείων, ενώ γίνεται λόγος και σε γνωμάτευση του Γενικού Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, ημερομηνίας 22.7.2009, η οποία «δεν είναι ολοκληρωμένη». Ουσιαστικά, αυτό που ισχυρίζεται ο αιτητής είναι ότι η διοργάνωση συνεδρίων από τις πιο πάνω υπηρεσίες, Υπουργεία και οργανισμούς αντίκειται στις διατάξεις του προαναφερθέντος Νόμου και ότι, εν πάση περιπτώσει, οι πιο πάνω δεν έχουν δικαίωμα υποβολής αίτησης για λήψη χορηγίας στο πλαίσιο του Προγράμματος Παροχής Φιλοξενίας για την οργάνωση συνεδρίων στην Κύπρο.

Περαιτέρω, συνεχίζει ο αιτητής στην καταγγελία του, ακόμη και σε περίπτωση που οι πιο πάνω δεν διοργανώνουν συνέδρια κατ' επάγγελμα έναντι αμοιβής, και πάλι παραβιάζονται οι πρόνοιες του

¹ Λεπτομερέστερη αναφορά στα εν λόγω άρθρα γίνεται κατωτέρω.

Νόμου 41(Ι)/1995, «καθότι κριτήριο δεν είναι μόνο το επάγγελμα και η αμοιβή αλλά και η ίδια η συγκεκριμένη δραστηριότητα και προϋπόθεση της υποχρέωσης και εξασφάλισης της σχετικής άδειας του ΚΟΤ». Η δε διοργάνωση συνεδρίων από τους πιο πάνω, αποστερεί αφενός το έννομο δικαίωμα των Ταξιδιωτικών Γραφείων, με αποτέλεσμα τα μέλη του Συνδέσμου να υφίστανται ζημίες, αφετέρου δημιουργεί καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, με συνέπεια ο Σύνδεσμος και τα μέλη του να τίθενται σε μειονεκτική στον ανταγωνισμό θέση.

Η Επιτροπή, σε συνεδρία της ημερομηνίας 17.10.2012, εξέτασε το περιεχόμενο της καταγγελίας και διαπίστωσε ότι δεν υπήρχαν σε αυτήν ικανοποιητικά στοιχεία και/ή πληροφορίες, ως το άρθρο 35 του Νόμου επιτάσσει, που να δικαιολογούν τη διερεύνησή της. Ως εκ τούτου, ομόφωνα αποφάσισε να ζητήσει από τον καταγγέλλοντα όπως της κοινοποιήσει τα ελλιπή στοιχεία εντός είκοσι μιας (21) ημερών από της γνωστοποίησής σε αυτόν της σχετικής επιστολής της. Συναφώς, στις 9.11.2012, απεστάλη από την Υπηρεσία της Επιτροπής² («η Υπηρεσία») προς τον αιτητή επιστολή, με την οποία του ζητούνταν να υποβάλει την καταγγελία του και να περιλάβει σε αυτήν τις πληροφορίες που, κατά την Επιτροπή, απαιτούνταν. Ειδικότερα, σύμφωνα με την εν

² Η οποία προβλέπεται στο άρθρο 19 του Νόμου.

λόγω επιστολή, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι ο αιτητής δεν είχε κάνει υπαγωγή των άρθρων 3 και 6 του Νόμου στα γεγονότα της υπόθεσης και δεν είχε υποβάλει οποιαδήποτε στοιχεία που να στηρίζουν τους ισχυρισμούς του. Σημειώνεται στο σημείο αυτό ότι στο άρθρο 3 του Νόμου προβλέπεται η απαγόρευση όλων των συμφωνιών μεταξύ επιχειρήσεων ή ενώσεων επιχειρήσεων, όλων των αποφάσεων ενώσεων επιχειρήσεων, καθώς και κάθε εναρμονισμένης πρακτικής, που έχουν ως αντικείμενο ή αποτέλεσμα την παρακώλυση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της Δημοκρατίας. Σύμφωνα δε με τις πρόνοιες του άρθρου 6, απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπίζουσας θέσης μιας ή περισσότερων επιχειρήσεων, που κατέχει ή κατέχουν δεσπίζουσα θέση στο σύνολο ή μέρος της εγχώριας αγοράς ενός προϊόντος.

Ο Σύνδεσμος απάντησε με σχετική επιστολή του και νέα καταγγελία ημερομηνίας 28.11.2012, στην οποία, ως διαπιστώνεται από αντιπαραβολή με την πρώτη καταγγελία, προστίθεται, κάτω από την παράγραφο (4) *«Λεπτομέρειες της κατ' ισχυρισμό παράβασης και αποδεικτικά στοιχεία»*, το κείμενο των άρθρων 3 και 6 του Νόμου, καθώς και η ακόλουθη νέα παράγραφος:

«Τα γεγονότα στα οποία διαφαίνεται η παράβαση σύμφωνα με τα Άρθρα 3 και 6 του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου είναι σύμφωνα με το Νόμο 45(Ι)/95 Ταξιδιωτικό Γραφείο είναι οργανωμένο γραφείο το οποίο με τα μέσα που διαθέτει αναλαμβάνει κατ' επάγγελμα και έναντι αμοιβής μεταξύ άλλων και την οργάνωση κάθε είδους ταξιδίων, συνεδριών και περιηγήσεων στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό».

Κατά τα λοιπά, το περιεχόμενο του νέου κειμένου της καταγγελίας του αιτητή ήταν ταυτόσημο με αυτό της αρχικής του καταγγελίας, ημερομηνίας 10.10.2012.

Ακολούθησε, στις 20.12.2012, συνεδρία της Επιτροπής, κατά την οποία η τελευταία, αφού εξέτασε το περιεχόμενο της προαναφερθείσας καταγγελίας του αιτητή, διαπίστωσε και πάλι ότι δεν υπήρχαν σε αυτήν ικανοποιητικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη διερεύνησή της, καθότι έκρινε ότι ο καταγγέλλων εξακολουθούσε να μην είχε προβεί σε υπαγωγή των γεγονότων της υπόθεσης στα άρθρα 3 και 6 του Νόμου. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, στην υπό αναφορά συνεδρία της ομόφωνα αποφάσισε να ζητήσει από τον αιτητή όπως της κοινοποιήσει τα ελλιπή στοιχεία, εντός είκοσι μιας (21) ημερών, από της κοινοποίησής της σχετικής επιστολής της. Εστάλη προς τούτο σχετική επιστολή της Υπηρεσίας προς τον αιτητή, ημερομηνίας 18.1.2013.

Στις 6.2.2013, ο Σύνδεσμος απέστειλε απαντητική επιστολή προς την Επιτροπή, ισχυριζόμενος ότι στην προαναφερθείσα καταγγελία του, ημερομηνίας 28.11.2012, κάτω από τον τίτλο «*Λεπτομέρειες της κατ' ισχυρισμό παράβασης και αποδεικτικά στοιχεία*», προέβη «σε λεπτομερή παράθεση των άρθρων 3 και 6, των οποίων έγινε παράβαση». Πρόσθεσε δε πως θεωρεί ότι δεν συνέτρεχε λόγος υποβολής εκ νέου της καταγγελίας του, αποστέλλοντας και πάλι την καταγγελία του που είχε υποβάλει ήδη από 28.11.2012.

Ακολούθως, η Επιτροπή, στη συνεδρία της ημερομηνίας 22.2.2013, εξέτασε την προαναφερθείσα απαντητική επιστολή του αιτητή και διαπίστωσε ότι ο καταγγέλλων δεν είχε κάνει υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης στα άρθρα 3 και 6 του Νόμου, «*παρά μόνο παρέθεσε και/ή κατέγραψε όλες τις επιμέρους διατάξεις των εν λόγω άρθρων*». Κατά την Επιτροπή, έπρεπε να τεθεί υπόψη του καταγγέλλοντος ότι, σύμφωνα με το Νόμο, αποτελεί προϋπόθεση του παραδεκτού μιας καταγγελίας η λεπτομερής παράθεση όλων των γεγονότων από τα οποία να διαφαίνεται και/ή προκύπτει παράβαση των άρθρων 3 και 6 του Νόμου, καθώς και των άρθρων 101 και/ή 102 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Περαιτέρω, η καθ' ης η αίτηση έκρινε ότι ο αιτητής δεν είχε τεκμηριώσει επαρκώς το έννομο συμφέρον του, με βάση το οποίο θα

νομιμοποιούνταν να υποβάλει την καταγγελία, σύμφωνα με το άρθρο 35 του Νόμου. Τα πιο πάνω γνωστοποιήθηκαν στον αιτητή δια σχετικής επιστολής της Υπηρεσίας, ημερομηνίας 4.4.2013.

Με επιστολή του ημερομηνίας 22.4.2013, ο αιτητής δεν υπέβαλε πρόσθετες πληροφορίες, εφόσον έκρινε ότι δεν συνέτρεχε λόγος προς τούτο, από τη στιγμή που, κατά τους ισχυρισμούς του, όλες οι ζητούμενες πληροφορίες βρίσκονταν στην ήδη από 28.11.2012, υποβληθείσα καταγγελία του.

Συνακόλουθα, στις 25.6.2013, η Επιτροπή σε συνεδρία της, υπό τη νέα της σύνθεση πλέον, σύμφωνα με τον διορισμό της από το Υπουργικό Συμβούλιο, προχώρησε στην επανεξέταση της καταγγελίας του αιτητή, αποφασίζοντας ομόφωνα να καλέσει αυτόν όπως εντός είκοσι μιας (21) ημερών-

(α) παραθέσει τις συγκεκριμένες διατάξεις του Νόμου και να καθορίσει τα συγκεκριμένα εδάφια των άρθρων του Νόμου που επικαλείται και που θεωρεί ότι παραβιάζονται με βάση τα ίδια πραγματικά περιστατικά που επικαλέστηκε στην ήδη υποβληθείσα καταγγελία του·

(β) τεκμηριώσει με στοιχεία τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι έχει το απαιτούμενο από τον Νόμο έννομο συμφέρον να προβεί στην υπό αναφορά καταγγελία σε σχέση με τις επικαλούμενες παραβάσεις και

(γ) επιβεβαιώσει κατά πόσον επιμένει στη θέση του να στρέφεται κατά όλων των αρχικών καταγγελλόμενων και αν ναι, να εξηγήσει, σε σχέση με τις επικαλούμενες παραβάσεις του Νόμου, πως εμπλέκεται ο κάθε ένας από τους καταγγελλόμενους ξεχωριστά.

Εστάλη προς τούτο σχετική επιστολή στον αιτητή, ημερομηνίας 27.9.2013. Ο τελευταίος, δια απαντητικής επιστολής του ημερομηνίας 3.10.2013, διατύπωσε εκ νέου τις θέσεις του επί των πιο πάνω, χωρίς να προσθέτει οτιδήποτε καινούριο και θεωρώντας ότι είχε ήδη υποβάλει πλήρη και εμπειριστατωμένη καταγγελία με όλα τα απαραίτητα στοιχεία.

Ως εκ τούτου, η Επιτροπή, στη συνεδρία της ημερομηνίας 18.11.2013, ομόφωνα αποφάσισε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35 του Νόμου, η υπό αναφορά καταγγελία δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή και να εξεταστεί, καθώς οι πληροφορίες που περιέχονταν σε αυτήν δεν ήταν ικανοποιητικές, ούτως ώστε η Επιτροπή να είναι σε θέση να προβεί σε διερεύνησή της. Συναφώς, η Επιτροπή επανέλαβε τη διαπίστωση ότι

στην εν λόγω καταγγελία δεν έγινε λεπτομερής παράθεση όλων των γεγονότων, από τα οποία να προκύπτει η παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6 του Νόμου, ενώ δεν υπήρξε η δέουσα υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στις εν λόγω διατάξεις του Νόμου, ούτως ώστε να στοιχειοθετούνται οι επικαλούμενες παραβάσεις. Επιπρόσθετα, κρίθηκε ότι ο αιτητής δεν είχε τεκμηριώσει με στοιχεία τους ισχυρισμούς του και τους λόγους για τους οποίους αυτός θεωρεί ότι έχει το απαιτούμενο έννομο συμφέρον να προβεί στην υπό αναφορά καταγγελία και δεν είχε επεξηγήσει πως εμπλέκεται ο κάθε ένας από τους καταγγελλόμενους ξεχωριστά στις επικαλούμενες παραβάσεις.

Ενόψει των πιο πάνω, η Επιτροπή ομόφωνα αποφάσισε να τερματίσει και/ή να μην προχωρήσει στην περαιτέρω εξέταση της υπό αναφορά καταγγελίας.

Στις 27.1.2014, κοινοποιήθηκε στον αιτητή η ομόφωνη απόφαση της Επιτροπής με αρ. 73/2013, στην οποία αναφερόταν ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35 του Νόμου, η υπό αναφορά καταγγελία δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή και να εξεταστεί, για τους λόγους που έχουν αναφερθεί αμέσως πιο πάνω. Ζητούσε δε η Επιτροπή από τον αιτητή όπως εντός τριών εργάσιμων ημερών αυτός υποδείξει τυχόν εμπιστευτικές πληροφορίες που δεν επιθυμούσε να δημοσιευτούν στην Επίσημη

Εφημερίδα της Δημοκρατίας, κάτι που δεν έπραξε ο αιτητής, και τελικά, στις 14.2.2014, η απόφαση της Επιτροπής με αρ. 73/2013 δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας. Ως αναφέρεται στο «ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ» της απόφασης, «η Επιτροπή ομόφωνα αποφασίζει ότι η υπό αναφορά καταγγελία δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή και να εξεταστεί, καθώς οι υπάρχουσες πληροφορίες δεν είναι ικανοποιητικές ώστε να της επιτρέπουν να προβεί στην εξέτασή της, σύμφωνα με το άρθρο 35 του Νόμου και το σχετικό Παράρτημά του».

Κατά της πιο πάνω απόφασης καταχωρήθηκε, στις 7.4.2014, η υπό εξέταση προσφυγή.

Νομικοί ισχυρισμοί

Στην εμπροσθοφυλακή της επιχειρηματολογίας του αιτητή τίθεται ο ισχυρισμός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πρόδηλα παράνομη ως αντιβαίνουσα τις διατάξεις του Νόμου: κατά τον ευπαίδευτο συνήγορο του αιτητή, ο οποίος θέτει ουσιαστικά ζήτημα μη διενέργειας δέουσας έρευνας, οι καθ' ων η αίτηση παρέλειψαν να αξιολογήσουν ορθά όλα τα σχετικά έγγραφα και, γενικότερα, να ερευνήσουν νομότυπα και/ή δεόντως όλες τις πτυχές της υπόθεσης του αιτητή, ο οποίος υπέβαλε την καταγγελία συμφώνως των άρθρων 3 και 6 του Νόμου, η

δε καταγγελία στοιχειοθετείται και στην παράβαση του Νόμου 41(I)/1995. Προσθέτει ο κ. Ξενόπουλος ότι στην καταγγελία του αιτητή γίνεται λεπτομερής παράθεση όλων των γεγονότων, από τα οποία προκύπτει η παράβαση των προαναφερθέντων άρθρων 3 και 6.

Περαιτέρω, εγείρεται ο ισχυρισμός ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συγκρούεται με τον Κανονισμό (ΕΚ) 1/2003 για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης (για την Ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας).

Έτερος προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης έγκειται στον ισχυρισμό περί παραβίασης της αρχής της ισότητας, των ίσων ευκαιριών και της ίσης μεταχείρισης και δη του Άρθρου 28 του Συντάγματος.

Επιπρόσθετα, ο αιτητής εγείρει τον ισχυρισμό περί ελλιπούς και/ή ανεπαρκούς αιτιολόγησης της προσβαλλόμενης απόφασης.

Τέλος, εγείρονται ισχυρισμοί περί νομικής και πραγματικής πλάνης, υπέρβασης των ακραίων ορίων της διακριτικής εξουσίας των καθ' ων η αίτηση, αλλά και δυσμενούς διάκρισης εις βάρος του αιτητή «που στερήθηκε των εχεγγύων αντικειμενικής και αμερόληπτης κρίσης, με

συνέπεια τον αυθαίρετο, δυσμενή και αναιτιολόγητο παραγκωνισμό του».

Αντικρούοντας τους πιο πάνω ισχυρισμούς, η πλευρά των καθ' ων η αίτηση ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε ορθά και νόμιμα, κατόπιν δέουσας έρευνας και κατ' ορθή ενάσκηση των εξουσιών που της παρέχει ο νόμος, καθώς και της διακριτικής της ευχέρειας, είναι δε αυτή επαρκώς και/ή δεόντως αιτιολογημένη, δυνάμενη να συμπληρωθεί από τα στοιχεία των φακέλων, και ουδεμία πλάνη εμφιλοχώρησε κατά τη λήψη αυτής.

Κατά τους καθ' ων η αίτηση, υπάρχει μια παντελώς εσφαλμένη αντίληψη από τον αιτητή όσον αφορά στις εξουσίες της Επιτροπής δυνάμει του Νόμου: εν προκειμένω, υποκείμενα των απαγορευτικών κανόνων του Νόμου μπορούν να είναι μόνο επιχειρήσεις και από πουθενά δεν προκύπτει ότι οι καταγγελλόμενοι είναι επιχειρήσεις, ούτως ώστε να εμπίπτουν στις απαγορευτικές διατάξεις του Νόμου. Οι δε αρμοδιότητες της Επιτροπής εξαντλούνται στα όρια που θέτει ο Νόμος και, συνεπώς, η Επιτροπή δεν έχει εξουσία να παρεμβαίνει όπου υπάρχει κατ' ισχυρισμό διατάραξη του ανταγωνισμού απ' όπου κι αν αυτή προέρχεται και με οποιοδήποτε μέσο κι αν προκαλείται. Εν προκειμένω, συνεχίζουν οι καθ' ων η αίτηση, η Επιτροπή δεν ασκεί

καμιά αρμοδιότητα δυνάμει του Νόμου 41(Ι)/1995, τον οποίο επικαλείται ο αιτητής τόσο στην καταγγελία του όσο και στη γραπτή του αγόρευση.

Περαιτέρω, η πλευρά των καθ' ων η αίτηση υποβάλλει ότι στην εν λόγω καταγγελία, δεν γίνεται με οποιοδήποτε τρόπο υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στους απαγορευτικούς κανόνες του Νόμου. Η απλή παράθεση των διατάξεων του Νόμου δεν συνιστά υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στις διατάξεις του Νόμου και ουδεμία ουσιαστική διασύνδεση υπήρξε των εν λόγω διατάξεων με τους ισχυρισμούς του αιτητή. Η θέση αυτή αποτελεί και τον πυρήνα της επιχειρηματολογίας των καθ' ων η αίτηση, οι οποίοι υποβάλλουν ότι η καταγγελία του αιτητή ήταν εντελώς εκτός πλαισίου του Νόμου και μη συναφής με τις αρμοδιότητες της Επιτροπής, η οποία ορθώς κατέληξε στην απορριπτική της απόφαση. Ο δε αιτητής, *«δεν έδειξε να κατανοεί τις διατάξεις του Νόμου και το εύρος των εξουσιών της Επιτροπής»*.

Κατ' ακολουθία, εισηγούνται οι καθ' ων η αίτηση, δεν στοιχειοθετούνται ούτε οι ισχυρισμοί περί κατάχρησης και/ή υπέρβασης εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής, αλλ' ούτε και οι ισχυρισμοί περί πλάνης. Είναι δε η προσβαλλόμενη απόφαση πλήρως και/ή δεόντως αιτιολογημένη, δύναται δε αυτή να συμπληρωθεί από τα στοιχεία του διοικητικού

φακέλου, από τον οποίο προκύπτουν και οι λόγοι απόρριψης της καταγγελίας του αιτητή.

Περαιτέρω, οι καθ' ων η αίτηση εισηγούνται ότι δεν θα πρέπει να τύχει εξέτασης ο ισχυρισμός περί παράβασης του Άρθρου 28 του Συντάγματος και της εκεί κατοχυρωμένης αρχής της ισότητας, εφόσον ο συγκεκριμένος ισχυρισμός εγείρεται για πρώτη φορά δια της γραπτής αγόρευσης του αιτητή, ενώ δεν τεκμηριώνεται ούτε εξειδικεύεται επαρκώς για να μπορεί να γίνει παραδεκτός.

Επιπρόσθετα, εισηγούνται οι καθ' ων η αίτηση, ως αβάσιμοι και ατεκμηρίωτοι θα πρέπει να απορριφθούν και οι ισχυρισμοί περί μεροληπτικής στάσης της Διοίκησης και εξυπηρέτησης αλλότριου σκοπού.

Τέλος, σημειώνεται ότι δια προδικαστικής ενστάσεως που εγείρεται για πρώτη φορά με τη γραπτή τους αγόρευση, οι καθ' ων η αίτηση προβάλλουν ότι ο τίτλος της προσφυγής είναι εσφαλμένος, εφόσον η προσφυγή θα έπρεπε να στρέφεται μόνο κατά της Επιτροπής, ως ανεξάρτητης αρχής, και όχι εναντίον της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Η κατάληξη

Έχω εξετάσει προσεκτικά τα γεγονότα που περιβάλλουν την παρούσα υπόθεση, την προσβαλλόμενη απόφαση, καθώς και όλα τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου, τα οποία αποτέλεσαν το υπόβαθρο για προώθηση των εκατέρωθεν θέσεων, είτε υπέρ είτε κατά της νομιμότητας της προσβαλλόμενης πράξης.

Προτού προχωρήσω στην εξέταση των εγειρόμενων λόγων ακύρωσης, θα πρέπει να επισημάνω ότι ορθώς προβάλλεται από τους καθ' ων η αίτηση, δια της προδικαστικής τους ενστάσεως, ότι ο τίτλος της προσφυγής είναι εσφαλμένος, εφόσον η τελευταία θα έπρεπε να στρέφεται μόνον εναντίον της Επιτροπής, ως ανεξάρτητης αρχής, και όχι εναντίον της Κυπριακής Δημοκρατίας. Εν πάση περιπτώσει, θεωρώ ότι αυτό το γεγονός, ήτοι της εσφαλμένης περιγραφής των καθ' ων η αίτηση στον τίτλο της προσφυγής, συνιστά απλή παρατυπία η οποία δεν προκαλεί οποιαδήποτε αδικία ή δυσμενή επηρεασμό σε αυτούς (βλ. ***Συμβούλιο Αμπελουργικών Προϊόντων ν. Άννας Θ. Περικλέους (2005) 3 Α.Α.Δ. 619***) και, συνεπώς, θα προχωρήσω στην κατ' ουσία εξέταση της προσφυγής. Εξάλλου, ούτε και οι ίδιοι οι καθ' ων η αίτηση αξιώνουν την απόρριψη της προσφυγής δια της εν λόγω προδικαστικής ενστάσεως.

Προχωρώντας τώρα στην εξέταση των εγειρόμενων λόγων ακύρωσης, επισημαίνω εξ' αρχής ότι ο ισχυρισμός του αιτητή περί παράβασης του Άρθρου 28 του Συντάγματος και της εκεί κατοχυρωμένης αρχής της ισότητας δεν έχει δικογραφηθεί και, συνεπώς, δεν μπορεί να τύχει εξέτασης από το παρόν Δικαστήριο. Πράγματι, σε κανένα νομικό σημείο της αίτησης ακυρώσεως δεν περιέχεται ισχυρισμός περί παράβασης του συγκεκριμένου Άρθρου του Συντάγματος, με αποτέλεσμα ο συγκεκριμένος λόγος ακύρωσης να μην εμπίπτει εντός του πεδίου εξέτασης του Δικαστηρίου τούτου. Κατά πάγια νομολογία, δεν αρκεί η απλή επίκληση της παραβίασης ενός Άρθρου του Συντάγματος ή ενός νόμου ή των γενικών αρχών του Διοικητικού Δικαίου, χωρίς οποιαδήποτε συγκεκριμενοποίηση (βλ. ***Latomia Estate Ltd. v. Δημοκρατίας (2001) 3 A.A.Δ. 672***). Απαιτείται η αιτιολόγηση των νομικών σημείων της αίτησης ακυρώσεως για την εξέταση των λόγων ακύρωσης από το Δικαστήριο (βλ. ***Ζωμενή-Παντελίδου v. Α.Η.Κ., Υποθ. Αρ. 108/06, ημερ. 26.7.2007***). Όπως λέχθηκε χαρακτηριστικά στην απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην ***Κυπριακή Δημοκρατία v. Svetlana Shalaeva (2010) 3 A.A.Δ. 598***, «οποιαδήποτε αοριστία ή ασάφεια, αναπόφευκτα επηρεάζει τη νομική βάση των λόγων, με αποτέλεσμα αυτοί να κινδυνεύουν να κριθούν αναιτιολόγητοι και ανεπίδεκτοι δικαστικής εκτίμησης. Σε διαφορετική δε

περίπτωση, θα παρεχόταν η ευχέρεια για τη συζήτηση σχεδόν κάθε θέματος, με αποτέλεσμα τον εξοβελισμό των δικονομικών διατάξεων και του ρόλου τους στον καθορισμό των επίδικων θεμάτων και της διεξαγωγής της διοικητικής δίκης (βλ. **Ανθούση ν. Δημοκρατίας (1995) 4(Γ) Α.Α.Δ. 1709**).». Στη **Βαρνάβας Νικολάου & Υιοί Λτδ. ν. Δημοκρατίας (1995) 4 Α.Α.Δ. 1627**, λέχθηκαν τα εξής άμεσα σχετικά με το υπό εξέταση ζήτημα:

«Οι πρόσθετοι νομικοί λόγοι για την ακύρωση της πράξης, οι οποίοι προβάλλονται στη γραπτή αγόρευση των αιτητών, δεν μπορεί να εξεταστούν. Είναι θεμελιωμένο ότι τα επίδικα θέματα στοιχειοθετούνται από τη δικογραφία. Όπως επισημάναμε στη **Δημοκρατία ν. Κουκκουρή, Σαφειρίδης ν. Κουκκουρή και Δημοκρατίας (1993) 3 Α.Α.Δ. 598**, η δικογραφία αποτελεί το μέσο προσδιορισμού των επιδίκων θεμάτων και στο πεδίο της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας. Το ακόλουθο απόσπασμα από την απόφαση του δικαστηρίου άπτεται του θέματος που εξετάζεται:-

"Ο εξεταστικός χαρακτήρας της διαδικασίας κάτω από το Άρθρο 146 αμβλύνει μεν το στοιχείο της αντιπαράθεσης που ενυπάρχει στους δικονομικούς θεσμούς (προσαρμοσμένους στην πολιτική δίκη), δεν καταργεί όμως τη δικογραφία ως το μέσο προσδιορισμού των επιδίκων θεμάτων. Οι τελικές αγορεύσεις που υποβάλλονται μετά την επιθεώρηση των φακέλων εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν τα επίδικα θέματα (που προσδιορίζονται στην αίτηση) που καλείται το δικαστήριο να επιλύσει. Μόνο λόγοι δημόσιας τάξης που άπτονται του θεμελίου της δικαιοδοσίας μπορεί να εγερθούν αυτεπάγγελα από το

*δικαστήριο και να αποτελέσουν λόγους ακύρωσης (βλ. **Δημοκρατία v. Kassinos Construction Ltd. (1990) 3 A.A.D. 3835, Abdolali Kadivari v. Δημοκρατίας (1992) 4 A.A.D. 2924 και Δημητρίου v. Δημοκρατίας (1993) 4 A.A.D. 289**).*"

Στην παρούσα περίπτωση από τους πέντε λόγους που συνοψίζονται στη σελίδα 14 της απαντητικής αγόρευσης της αιτήτριας, οι τέσσερις πρώτοι δεν προβάλλονται και δεν στοιχειοθετούνται επαρκώς στην προσφυγή ως λόγοι ακύρωσης.».

Κατά πάγια επίσης νομολογία, η δικογραφία συνιστά το μέσο προσδιορισμού των επίδικων θεμάτων. Οι γραπτές αγορεύσεις που υποβάλλονται μετά την επιθεώρηση των φακέλων δεν αποτελούν μέσο προσδιορισμού των επιδίκων θεμάτων, αλλά εξειδικεύουν και συγκεκριμενοποιούν τα επίδικα θέματα που προσδιορίζονται στην αίτηση και τα οποία καλείται το Δικαστήριο να επιλύσει (βλ. ενδεικτικά **Δημοκρατία v. Ευγενίου κ.α. (2005) 3 A.A.D. 257, 263, Γεώργιος Π. Γεωργίου v. Δήμος Πάφου, Υποθ. Αρ. 1601/2011, ημερ. 9.8.2016 και Δημοκρατία v. Svetlana Shalaeva, ανωτέρω**).

Πέραν όμως του πιο πάνω ισχυρισμού του, ο αιτητής εγείρει επίσης, αρχικά δια της αίτησης ακυρώσεως και εν συνεχεία δια της γραπτής του αγόρευσης, τα συναφή (με το πιο πάνω) ζητήματα άνισης και δυσμενούς μεταχείρισης, τα οποία, εν πάση περιπτώσει, κρίνω ότι δεν

ευσταθούν και θα πρέπει να απορριφθούν, εφόσον οι ισχυρισμοί που προβάλλει ο αιτητής προς τεκμηρίωση της σχετικής επιχειρηματολογίας του περί άνισης μεταχείρισης εις βάρος του είναι γενικοί και, εν πάση περιπτώσει, ανεπαρκώς στοιχειοθετημένοι. Υπενθυμίζεται στο σημείο αυτό ότι η αρχή της ισότητας, ως κατοχυρώνεται στο Άρθρο 28 του Συντάγματος, επιβάλλει στη Διοίκηση, κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας, ίση και/ή ομοιόμορφη μεταχείριση όλων των πολιτών που τελούν κάτω από τις ίδιες ή παρόμοιες συνθήκες και απαγορεύει τη θέσπιση αδικαιολόγητων και αυθαίρετων διακρίσεων (βλ. **Αργύρης Μικρομμάτης ν. Δημοκρατίας, 2 Α.Α.Δ.Δ., 125, Χαράλαμπος Παπαδόπουλος ν. Δημοκρατίας (1965) 3 Α.Α.Δ. 401** και **Ν. Χαράλαμπος «Εγχειρίδιο Κυπριακού Διοικητικού Δικαίου», 2006**). Κατ' εφαρμογή δε της αρχής της ισότητας, αποκλείονται διακρίσεις που δεν ανάγονται σε εγγενείς διαφορές μεταξύ των υποκειμένων ή αντικειμένων του δικαίου. Ωστόσο, στην υπό κρίση περίπτωση, ο αιτητής, ο οποίος βεβαίως φέρει και το σχετικό βάρος απόδειξης, σε καμία περίπτωση δεν έχει υποδείξει με ικανοποιητικό τρόπο που έγκειται η εκ μέρους της Διοίκησης άνιση και/ή δυσμενής μεταχείριση (βλ. **Μαρκίδης ν. Δημοκρατίας (1967) 3 Α.Α.Δ. 147**), ενώ ουδεμία αναφορά γίνεται στα απαιτούμενα γεγονότα και/ή σε άλλες περιπτώσεις, τις οποίες ενδεχομένως να είχε κατά νου ο αιτητής, ούτως ώστε να υφίσταται ένα, έστω στοιχειώδες, μέτρο σύγκρισης, στη βάση

του οποίου θα μπορούσε το Δικαστήριο τούτο να αποφανθεί κατά πόσον υφίσταται ή όχι ζήτημα δυσμενούς διάκρισης και/ή άνισης μεταχείρισης εις βάρος του αιτητή, υπό το φως και της προεκτεθείσας νομολογίας.

Ενόψει των πιο πάνω, ο συγκεκριμένος εγειρόμενος λόγος ακύρωσης απορρίπτεται ως αβάσιμος.

Περαιτέρω, για τον ίδιο λόγο που έχω αναφέρει πιο πάνω αναφορικά με τον ισχυρισμό περί παράβασης του Άρθρου 28 του Συντάγματος, δεν θα τύχει εξέτασης ούτε και ο ισχυρισμός περί παραβίασης των διατάξεων του Κανονισμού (ΕΚ) 1/2003: ο συγκεκριμένος λόγος ακύρωσης δεν έχει περιληφθεί σε κανένα νομικό σημείο της αίτησης ακυρώσεως και, συνακόλουθα, δεν θα τύχει εξέτασης.

Των πιο πάνω λεχθέντων, προχωρώ τώρα στην εξέταση του πρώτου προβαλλόμενου λόγου ακύρωσης, ο οποίος έγκειται εν πολλοίς στον ισχυρισμό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη ως προϊόν πάσχουσας διαδικασίας και ως παραβιάζουσα τις διατάξεις του Νόμου.

Σύμφωνα με το άρθρο 35 του Νόμου, με πλαγιότιτλο «Καταγγελία παραβάσεων των άρθρων 3 και/ή 6 του παρόντος Νόμου και/ ή των Άρθρων 81ΕΚ και/ή 82 ΕΚ» (η έμφαση προστέθηκε),-

«(1) Σε καταγγελία παραβάσεων των διατάξεων των άρθρων 3 και/ή 6 του παρόντος Νόμου και/ ή των Άρθρων 81 ΕΚ και/ ή 82 ΕΚ, δικαιούται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που έχει έννομο προς τούτο συμφέρον.

(2) Έννομο συμφέρον έχει αυτός που δύναται να αποδείξει ότι υπέστη ή υπάρχει σοβαρός ή πιθανός κίνδυνος να υποστεί αισθητή οικονομική βλάβη ή ότι τίθεται ή υπάρχει σοβαρός ή πιθανός κίνδυνος να τεθεί σε μειονεκτική στον ανταγωνισμό θέση, ως άμεσο αποτέλεσμα της παράβασης.

(3) Η καταγγελία υποβάλλεται γραπτώς προς την Επιτροπή και υπογράφεται από τον καταγγέλλοντα, ή το νομικό σύμβουλο ή εξουσιοδοτημένο αντιπρόσωπο του καταγγέλλοντα. **Η εν λόγω καταγγελία πρέπει να περιέχει όλες τις πληροφορίες που αναφέρονται στο Παράρτημα του παρόντος Νόμου**, ούτως ώστε η Επιτροπή να είναι σε θέση να προβεί σε διερεύνηση της υποβληθείσας καταγγελίας. Σε περίπτωση που η υποβληθείσα καταγγελία δεν περιέχει όλες τις πληροφορίες του Παραρτήματος, η Επιτροπή δύναται να προχωρήσει στην αποδοχή της εν λόγω καταγγελίας εάν θεωρήσει ότι οι υποβληθείσες πληροφορίες είναι ικανοποιητικές για την εξέταση της υποβληθείσας καταγγελίας.

[...]

(5) Εάν μετά από την προκαταρκτική έρευνα της Υπηρεσίας η Επιτροπή διαπιστώσει ότι η υποβληθείσα καταγγελία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του παρόντος Νόμου και/ ή ότι, βάσει των στοιχείων που έχει ενώπιόν της, δεν προκύπτει εύλογη υποψία για πιθανολογούμενη παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6 του παρόντος Νόμου και/ή των Άρθρων 81 ΕΚ και/ ή 82 ΕΚ, τότε η Επιτροπή εκδίδει σχετική απόφαση.».

Παραπέμπει λοιπόν το άρθρο 35 στο Παράρτημα του Νόμου, στο οποίο περιέχονται λεπτομερώς οι πληροφορίες που πρέπει να περιλαμβάνονται κατά την υποβολή της καταγγελίας δυνάμει του εν λόγω άρθρου. Ιδιαίτερα σημαντικές για τους σκοπούς της παρούσας είναι οι πρόνοιες της παραγράφου 4 του Παραρτήματος, όπου, κάτω από τον τίτλο «*Λεπτομέρειες της κατ' ισχυρισμό παράβασης και αποδεικτικά στοιχεία*», προβλέπεται ότι σε έκαστη καταγγελία που υποβάλλεται δυνάμει του εν λόγω άρθρου θα πρέπει, μεταξύ άλλων, να γίνεται-

«(i) Λεπτομερής παράθεση όλων των γεγονότων από τα οποία διαφαίνεται και/ ή προκύπτει παράβαση των άρθρων 3 και/ή 6 του περί Προστασίας του Ανταγωνισμού Νόμου και/ή των Άρθρων 81 ΕΚ ή/και 82 ΕΚ.».

Περαιτέρω, στην παράγραφο 5 του Παραρτήματος, με τίτλο «Έννομο συμφέρον», ρητά απαιτείται *«Το πρόσωπο που υποβάλλει την καταγγελία να παραθέσει λεπτομερώς πως έχει επηρεαστεί και/ή ενδεχομένως να επηρεαστεί από τις κατ' ισχυρισμό παραβάσεις και κατά πόσο δικαιολογείται να υποβάλλει την καταγγελία.»*.

Έχοντας εξετάσει προσεκτικά το σύνολο των ενώπιον μου στοιχείων, κρίνω ότι η κατάληξη της Επιτροπής, ήτοι να μην αποδεχτεί και να μην εξετάσει την καταγγελία του Συνδέσμου, είναι εύλογη, εφόσον πράγματι από την εν λόγω καταγγελία, όπως αυτή απεστάλη στην Επιτροπή δια της επιστολής του αιτητή ημερομηνίας 28.11.2012, δεν προκύπτει να έχει γίνει η υπό των πιο πάνω διατάξεων του Νόμου απαιτούμενη υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης στα άρθρα 3 και 6 του Νόμου, ούτε βεβαίως στα άρθρα 81 και 82 ΕΚ, τα οποία ούτως ή άλλως ο καταγγέλων δεν αναπτύσσει στην καταγγελία του. Η απλή παράθεση των διατάξεων των εν λόγω άρθρων 3 και 6 του Νόμου, καθώς και τα όσα αναφέρονται στη συνέχεια της εν λόγω καταγγελίας (σελ. 7-9), κάτω από την παράγραφο (4)(i), δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του Νόμου, εφόσον όχι μόνο λεπτομερώς, αλλ' ούτε στοιχειωδώς δεν καταδεικνύουν και/ή στοιχειοθετούν τα γεγονότα, τα οποία συνιστούν την κατ' ισχυρισμό παράβαση των εν λόγω άρθρων. Πρόκειται για γενικούς ισχυρισμούς,

χωρίς την απαιτούμενη σαφήνεια, συγκεκριμενοποίηση και εξειδίκευση, με αποτέλεσμα να καθίσταται και ανέφικτη και η υπό του Δικαστηρίου διενέργεια του ελέγχου της βασιμότητας των εν λόγω ισχυρισμών περί παράβασης των υπό αναφορά διατάξεων. Όπως ορθά παρατηρεί και η συνήγορος της καθ' ης η αίτηση στη γραπτή αγόρευσή της, δεν υπήρξε καμία ουσιαστική διασύνδεση των ισχυρισμών του αιτητή με τις εν λόγω διατάξεις του Νόμου. Σημειώνω ενδεικτικά τη θέση του αιτητή, στην παράγραφο 6 (σελίδα 9) της καταγγελίας του, σύμφωνα με την οποία *«Η διοργάνωση αυτή των Συνεδρίων από τα πιο πάνω [ενν. κυβερνητικές υπηρεσίες, Υπουργεία και Τμήματα Υπουργείων, καθώς και ημικρατικούς οργανισμούς] εκτός από το Σύνδεσμο των Ταξιδιωτικών Πρακτόρων, όπως προνοεί και ο Νόμος, δημιουργεί καταχρηστική εκμετάλλευση δεσπόζουσας θέσης, με συνέπεια ο ACTA [ο Σύνδεσμος] και τα μέλη του να τίθενται σε μειονεκτική στον ανταγωνισμό θέση»*. Ωστόσο, πουθενά στην καταγγελία δεν έχω εντοπίσει εκείνα τα γεγονότα που θα μπορούσαν να στοιχειοθετήσουν έναν τέτοιο ισχυρισμό, αναφορικά δηλαδή με συγκεκριμένη επιχείρηση που κατέχει δεσπόζουσα θέση, την οποία μάλιστα καταχράται. Χαρακτηριστική επίσης είναι η θέση του αιτητή, στη σελίδα 7 της καταγγελίας του, σύμφωνα με την οποία τα γεγονότα στα οποία διαφαίνεται η παράβαση των άρθρων 3 και 6 του Νόμου *«είναι ότι σύμφωνα με το Νόμο 41(Ι)/95, Ταξιδιωτικό γραφείο είναι οργανωμένο*

Γραφείο το οποίο με τα μέσα που διαθέτει και τις υπηρεσίες που προσφέρει αναλαμβάνει κατ' επάγγελμα και έναντι αμοιβής, μεταξύ άλλων, και την οργάνωση κάθε είδους ταξιδιών, συνεδρίων και περιηγήσεων στο εσωτερικό ή στο εξωτερικό». Και πάλι, δεν γίνεται παράθεση συγκεκριμένων γεγονότων που θα μπορούσαν κατά τρόπο σαφή να υπαχθούν στα άρθρα 3 και 6 του Νόμου και να στοιχειοθετήσουν την ισχυριζόμενη παράβαση των εν λόγω άρθρων, με αποτέλεσμα να μην πληρούνται οι προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 35 και του Παραρτήματος του Νόμου.

Περαιτέρω, δεν έχει παραθέσει ο αιτητής τις απαραίτητες λεπτομέρειες και/ή τα απαιτούμενα γεγονότα προκειμένου να καταδείξει πως εμπλέκεται έκαστος καταγγελλόμενος ξεχωριστά στις επικαλούμενες παραβάσεις, με αποτέλεσμα και γι' αυτό το λόγο η καταγγελία του να στερείται του αναγκαίου υποβάθρου.

Επιπρόσθετα, διαπιστώνω ότι πράγματι ο καταγγέλλων δεν έχει τεκμηριώσει λεπτομερώς και, εν πάση περιπτώσει, με επαρκή στοιχεία και γεγονότα τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι έχει επηρεαστεί και/ή ενδεχομένως να επηρεαστεί από τις κατ' ισχυρισμό παραβάσεις των προαναφερθέντων άρθρων, με αποτέλεσμα να μην στοιχειοθετείται

και το υπό του Νόμου απαιτούμενο συμφέρον του να προβεί στην υπό εξέταση καταγγελία.

Ενόψει των πιο πάνω, κρίνω ότι ο προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης δεν ευσταθεί και, συνακόλουθα, απορρίπτεται.

Υπό το φως δε των πιο πάνω, θεωρώ ότι δεν έχουν έρεισμα και θα πρέπει να απορριφθούν και οι ισχυρισμοί περί μη διενέργειας της δέουσας έρευνας και πλάνης της Διοίκησης κατά τη λήψη της απόφασής της. Δεν έχει καταδειχθεί οτιδήποτε που θα μπορούσε να στοιχειοθετήσει τους συγκεκριμένους ισχυρισμούς. Για τους ίδιους δε λόγους κρίνονται αβάσιμοι και απορρίπτονται και οι ισχυρισμοί του αιτητή περί παραβίασης της αρχής της καλής πίστης και της χρηστής διοίκησης. Υπενθυμίζεται στο σημείο αυτό ότι η Επιτροπή επεσήμανε κατ' επανάληψη της ελλείψεις που παρατηρούνταν στην καταγγελία του αιτητή δίδοντας δε αυτόν το δικαίωμα να παράσχει τις απαιτούμενες πληροφορίες, χωρίς ωστόσο ο Σύνδεσμος να το έχει πράξει.

Τέλος, ως αβάσιμος θα πρέπει να απορριφθεί και ο ισχυρισμός περί αναιτιολόγητης και/ή μη επαρκώς αιτιολογημένης απόφασης. Εξετάζοντας την επίδικη απόφαση, διαπιστώνω ότι πρόκειται για μια καθόλα τεκμηριωμένη και δεόντως αιτιολογημένη απόφαση, δυνάμενη

να υπαχθεί στον απαιτούμενο δικαστικό έλεγχο, ως η ημεδαπή νομολογία πάγια και διαχρονικά απαιτεί (**Στέφανος Φράγκου ν. Δημοκρατίας (1998) 3 Α.Α.Δ. 720**). Στην εν λόγω απόφαση παρατίθεται λεπτομερώς το σκεπτικό και οι λόγοι που οδήγησαν τη Διοίκηση στη λήψη αυτής, δύναται δε η απόφαση αυτή να συμπληρωθεί και όντως συμπληρώνεται από τα στοιχεία του οικείου διοικητικού φακέλου.

Καταλήγω λοιπόν ότι ουδείς προβαλλόμενος λόγος ακύρωσης ευσταθεί και, συνακόλουθα, δε χωρεί επέμβαση του Δικαστηρίου.

Κατά συνέπεια, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται με €1400 έξοδα υπέρ των καθ' ων η αίτηση και εναντίον του αιτητή. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται δυνάμει του Άρθρου 146.4(α) του Συντάγματος.

Φ.ΚΩΜΟΔΡΟΜΟΣ, Δ.Δ.Δ.